

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

P. O.

bytem ...

zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem Přátelství 1960, Písek

proti

žalovanému

první náměstek policejního prezidenta

Policejní prezidium České republiky
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 4. 2. 2015, č. j. PPR-33120-12/ČJ-2014-990131,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 4. 2. 2015, č. j. PPR-33120-12/ČJ-2014-990131, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 645 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 6. 10. 2014, č. 225/2014 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jakož i zrušení prvoinstančního rozhodnutí, ve věci potrestání žalobce za spáchání kázeňského přestupku dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění později předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce je příslušníkem Policie ČR vykonávajícím službu na územním oddělení inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti v Praze v Ruzyni. Dne 16. 9. 2014 mu bylo sděleno, že proti němu bylo zahájeno kázeňské řízení. Předmětem bylo jednání žalobce, že při výkonu služby měl ke služebnímu stejnokroji obutou samostatně opatřenou sportovní obuv s nápadnou ozdobou na vnější straně boty, kterou bylo velké logo zn. Nike ve fialovém provedení.
4. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce dle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, jehož se dopustil tím, že dne 13. 8. 2014 kolem 12:00 hodin měl při výkonu služby ke služebnímu stejnokroji obutou samostatně opatřenou sportovní obuv s nápadnou ozdobou na vnější straně boty, kterou bylo velké logo zn. Nike ve fialovém provedení. Žalobce tak nebyl řádně ustrojen v souladu se závazným pokynem policejního prezidenta č. 212/2008, o služebních stejnokrojích Policie České republiky a tím porušil jednu ze základních povinností příslušníka policie ve smyslu § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to povinnost dodržovat služební kázeň. Za tento kázeňský přestupek mu byl uložen trest snížení základního tarifu o 5 % na dobu tří měsíců.
5. Ředitel shledal, že žalobce porušil konkrétně čl. 9 odst. 1 závazného pokynu policejního prezidenta č. 212/2008. Podle něj policista může ke stejnokroji nosit samostatně opatřené polobotky, kotníčkové boty nebo holeňovou obuv. Tato obuv však musí být obdobného typu jako obuv podle tohoto závazného pokynu, musí být černé barvy, musí být jednoduchého tvaru a bez nápadných ozdob. Obuv žalobce však byla sportovní s nápadnou velkou ozdobou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

6. Toto své rozhodnutí ředitel založil na hodnocení fotografie obuvi žalobce pořízené dne 13. 8. 2014 a výpovědích policistů zachycených v úředních záznamech z doby před tím, než bylo žalobci sděleno obvinění. Z těchto úředních záznamů ředitel dovodil, že kalhoty logo při chůzi žalobce zcela nezakrývaly. Rovněž z výpovědí policistů vyplývá, že logo, byť bylo zabarvené, tak bylo zřetelně viditelné.
7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém napadl jak věcnou nesprávnost, tak namítal řadu procesních pochybení.
8. Žalovaný v rámci odvolacího řízení doplnil dokazování o výsledch npor. R., vedoucího 2. oddělení inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti Praha-Ruzyně, který žalobce na chybnou obuv dne 13. 8. 2014 upozornil. Tomuto výsledku byl přítomen zástupce žalobce. Žalovaný dále požádal o stanovisko analyticko-legislativní oddělení Policejního prezidia ČR. To 19. 11. 2014 žalovanému sdělilo, že čl. 9 odst. 1 závazného pokynu policejního prezidenta č. 212/2008 zakazuje nošení sportovní obuvi a obuvi s nápadnými ozdobami. Po zhlédnutí fotografie předmětné obuvi žalobce oddělení vyjádřilo názor, že není zcela patrné, zda se jedná o zakázanou sportovní obuv, avšak obuv žalobce je v rozporu se závazným pokynem kvůli výrazné značce výrobce.
9. Dne 5. 1. 2015 bylo zástupci žalobce zasláno vyrozumění o termínu projednání jeho odvolání senátem poradní komise na den 14. 1. 2015. Vyrozumění bylo zasláno datovou schránkou. Zástupce žalobce se do datové schránky přihlásil až dne 15. 1. 2015.
10. Dne 16. 1. 2015 žalobce zaslal žalovanému dopis, ve kterém sdělil, že trvá na svém právu být přítomen na jednání senátu poradní komise. Vzhledem k tomu, že mu nebylo řádně oznámeno jednání ze dne 14. 1. 2015, trval na novém projednání věci před komisí. Zároveň požádal, aby mu bylo umožněno nahlédnout do spisu a seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Na tento dopis žalovaný nijak nereagoval a dne 4. 2. 2015 vydal napadené rozhodnutí.
11. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí. Ke zjišťování skutkového stavu uvedl, že skutečnost, že v rámci vedeného řízení nebyl vyslechnut nikdo z nadřízených žalobce a do spisu byly založeny pouze jejich úřední záznamy, byla důvodem, pro který v rámci posuzování odvolání byl proveden výslech vedoucího 2. oddělení inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti Praha-Ruzyně. Dále dodal, že do spisu byla založena pořízená fotografie, kterou z hlediska charakteru obuvi posuzovalo jednak ředitelství služby pořádkové policie policejního prezidia a v rámci posuzování odvolání i analyticko-legislativní oddělení policejního prezidia. Ze stanoviska analyticko-legislativního oddělení policejního prezidia vyplývá, že pokud má být vycházeno z předložené fotografie, pak důvodem, pro který její nošení není možné, je skutečnost, že má výraznou značku výrobce, přičemž ze stejnokrojového předpisu vyplývá, že obuv musí být černé barvy bez nápadných ozdob. Žalovaný uzavřel, že „v souladu se stanoviskem [analyticko-legislativního oddělení policejního prezidia] má ... za to, že rozpor obuvi se stejnokrojovým předpisem je nutné spatřovat ve vyobrazení značky výrobce, kterou se odvolatel snažil zakrýt tím, že ji přemaloval“.
12. K podání žalobce ze dne 16. ledna 2015 žalovaný uvedl, že se spisovým materiálem byl žalobce seznámen dne 20. října 2014. Následně podal proti rozhodnutí služebního funkcionáře odvolání. Odvolacím orgánem byl zmocněnec vyrozuměn přípisem ze dne 13. listopadu 2014, že odvolání projedná senát poradní komise. Přípisem ze dne 5. ledna 2015 byl zmocněnec vyrozuměn o termínu projednání odvolání senátem, konkrétně 14. ledna

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

2015 od 9:00 hodin. Přípis byl vložen stejného dne tj. 5. ledna do informačního systému datových schránek. Z uvedeného vyplývá, že vyrozumění o jednání senátu bylo poskytnuto s dostatečným časovým předstihem. Skutečnost, že zmocněnec se přihlásil do datové schránky až dne 15. ledna 2015, nemůže být k tíži odvolacího orgánu, ale lze zde spatřovat znaky průtahů řízení.

13. Žalovaný nakonec neshledal, že by trest uložený žalobci byl nepřiměřený. Určení druhu kázeňského trestu služební funkcionář řádně zdůvodnil.

II.

Argumentace účastníků

14. Žalobce v žalobě vznáší celkem sedm žalobních bodů, ve kterých namítá vady řízení. Dále argumentuje, že jeho jednání nenaplnilo znaky daného kázeňského přestupku. Konkrétně namítá následující:

- 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nevypořádal s navrženými důkazy a s argumentací žalobce.
- 2) Prvoinstanční rozhodnutí bylo vyhlášeno na jednání, ke kterému žalobce nebyl předvolán.
- 3) Rozhodnutí jsou založena na důkazech, konkrétně úředních záznamech o podání vysvětlení policisty, které byly opatřeny před zahájením řízení o kázeňském přestupku.
- 4) Správní orgány nevyslechly oznamovatele kázeňského provinění v rozporu s § 186 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru.
- 5) K jednání senátu poradní komise dne 14. 1. 2015 nebyl žalobce předvolán s dostatečným předstihem.
- 6) Došlo k porušení § 174 zákona o služebním poměru, neboť žalobce neměl možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí v odvolacím řízení.
- 7) Žalovaný odmítal zjišťovat skutečnosti, které měly vliv na posouzení věci, konkrétně, že na pracovišti žalobce byla stejná a obdobná obuv tolerována. Žalobce namítá, že dochází k diskriminaci jeho osoby.

K věcnému posouzení věci žalobce namítá, že jeho jednání bylo zcela v souladu s vnitřními předpisy.

- 8) Jím nošená obuv neměla žádné nápadné znaky – značka výrobce byla zamalována a při běžném nošení nebyla vidět,
- 9) Závazný pokyn policejního prezidenta č. 212/2008 nestanovuje dovolený druh obuvi a tedy je povolena i obuv sportovní.
- 10) Nakonec žalobce namítá, že uložený trest je naprosto nepřiměřený a neodůvodněný.

15. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že žalobcovo jednání bylo ve výroku dostatečně konkretizováno. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Ze spisového materiálu je nepochybné, že žalobce měl ke služebnímu stejnokroji obutou samostatně

opatřenou sportovní obuv s nápadnou ozdobou na vnější straně boty, kterou bylo logo značky Nike ve fialovém provedení. Žalobce tím porušil závazný pokyn policejního prezidenta č. 212/2008, o služebních stejnokrojích Policie ČR. Důkazní materiál nedává prostor k jinému skutkovému zjištění než tomu, které je obsaženo ve výroku napadeného rozhodnutí. O tom, že žalobce používal ve výroku zmíněnou obuv, není i vzhledem k jeho vyjádření pochybnost. Další dokazování by s ohledem na zásadu hospodárnosti kázeňského řízení bylo nadbytečné a nemohlo by ve věci přinést nové zjištění.

16. V projednávané věci byl kázeňský přestupek projednán dne 16. 9. 2014 za žalobcovy účasti; tímto byl splněn zákonný požadavek na ústní projednání kázeňského přestupku. Ze zákona nevyplývá, že by samotné rozhodnutí mělo být vyhlášeno na ústním jednání. Odkazuje-li žalobce na nemožnost využití úředních záznamů a s tím související judikaturu soudů, je nutné uvést, že podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, úřední záznamy lze mezi takové důkazy nepochybně zahrnout. V dané věci úřední záznamy nejsou důkazem jediným a slouží pouze k doplnění zjištěného skutkového stavu. Napadené rozhodnutí uvádí důkazy podstatné pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, přičemž tyto důkazy byly získány v souladu se zákonem.
17. Žalobce nesprávně interpretuje ustanovení § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru, když dovozuje, že řízení bylo zatíženo vadou, která spočívala v tom, že nedošlo k výsledku osoby, která podala podnět k zahájení řízení. Služebnímu funkcionáři je skutečně uložena povinnost vyslechnout osobu, která podala podnět k zahájení řízení, takovou osobou je myšlen ovšem navrhovatel definovaný v § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nikoliv vedoucí příslušník. V daném případě bylo řízení zahájeno z podnětu bezpečnostního sboru na základě ustanovení § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru.
18. Žalobce byl také dle žalovaného řádně vyrozuměn o jednání senátu poradní komise policejního prezidenta s dostatečným časovým předstihem. Skutečnost, že se žalobcův zmocněnec přihlásil do datové schránky až dne 15. 1. 2015 nemůže být k tíži žalovaného.
19. Dne 26. 11. 2018 se ve věci konalo ústní jednání, při kterém žalobce i žalovaný setrvali na argumentaci učiněné v písemných podáních. Žalobce také uvedl, že byl diskriminován z důvodu svého členství v odborové organizaci.

III.

Posouzení žaloby

20. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
21. Soud se nejdříve zabýval námitkami ohledně údajných vad v řízení. Pokud by totiž zjistil, že napadené rozhodnutí či řízení, které mu předcházelo, trpí takovými vadami, že mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, bylo by již bezpředmětné se zabývat námitkami týkajícími se merita věci.
22. **Ad 1)** Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

K námitce nepřezkoumatelnosti soud úvodem poznamenává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů však nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45).

23. Soud však konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. Je pravdou, že se žalovaný explicitně nevypořádává se všemi odkazy žalobce na judikaturu správních soudů. Nicméně to není jeho povinností a v tom nelze spatřovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve výše uvedeném smyslu. Podstatou přezkoumatelnosti rozhodnutí je, aby z něj bylo zřejmé, z jakých důvodů správní orgán rozhodl, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí a neopomenul se vypořádat s žádnou zásadní námitkou účastníka řízení, která by mohla mít vliv na meritum věci.
24. Soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že z napadeného rozhodnutí není zcela zjevně patrné, na základě jakých důkazů žalovaný dovodil, že žalobce předmětný skutek spáchal. Podle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru v odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí a jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení. Na jasnosti odůvodnění rozhodnutí je třeba trvat zvláště v případě řízení o kázeňském přestupku, které má zásadní dopady do práv osob.
25. V závěru svého rozhodnutí žalovaný uvádí, že „na základě objektivně zjištěných skutečností (viz výše) odvolací orgán přijal závěr, že byly naplněny všechny hmotněprávní podmínky stanovené pro uznání odvolatele vinným“. Není však úplně zřejmé, jaké výše zmíněné objektivně zjištěné skutečnosti měl žalovaný na mysli. Lze však dovodit, že velkou roli pro žalovaného hrálo stanovisko analyticko-legislativního oddělení Policejního prezidia ČR, které žalovaný zmiňuje hned v předcházejících odstavci. Poté také z textu rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vyšel z hodnocení fotografie předmětné žalobcovy obuvi (viz na s. 5: „k zjištění skutkového stavu byla do spisu založena pořízená fotografie...“). Soud tedy uzavírá, že v tomto ohledu je napadené rozhodnutí na samé hranici přezkoumatelnosti, avšak ji ještě nepřesáhlo.
26. Na druhou stranu je dle soudu z napadeného rozhodnutí zcela jednoznačné, že žalobci je kladeno za vinu, že ke stejnokroji nosil obuv s nápadnou velkou ozdobou. V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný jasně uvedl, že „v souladu se stanoviskem [analyticko-legislativního oddělení policejního prezidia] má odvolací orgán za to, že rozpor obuvi se stejnokrojovým předpisem je nutné spatřovat ve vyobrazení značky výrobce, kterou se odvolatel snažil zakrýt tím, že ji přemaloval“.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

27. Co se konkrétně týká žalobcem navrhovaných výsledků svědků, tak tito měli dle žalobce svědčit o tom, jaká obuv se nosí na pracovišti žalobce. Soud má za to, že s těmito návrhy se žalovaný vypořádal na s. 6 napadeného rozhodnutí. Zde vysvětlil, že namítané porušení předpisů i jinými policisty nebylo v rámci posuzování odvolání zjišťováno a nebylo zjišťováno ani, zda za porušení byl postižen pouze žalobce. Podle soudu žalovaný tak jasně vyslovil názor, že řeší pouze porušení předpisů žalobcem a na to by nemělo případné porušení stejných předpisů jinými osobami vliv.
28. Tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.
29. **Ad 2)** Žalobce namítá, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vyhlášeno na jednání, ke kterému žalobce nebyl předvolán.
- Jak však soud zjistil ze správního spisu, tak žádné takové jednání konáno nebylo a žalobce tedy k němu nemohl být ani předvolán. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že zákon vyžaduje, aby rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo vyhlášeno ústně při jednání. To dle soudu z žádného ustanovení zákona o služebním poměru nevyplývá.
30. Podle § 186 odst. 1 řízení o kázeňském přestupku vede služební funkcionář ústně. Ústní jednání v řízení se žalobcem proběhlo dne 16. 9. 2014 a 29. 9. 2014. Z tohoto ustanovení však nijak nevyplývá, že by i rozhodnutí muselo být vyhlášeno ústně.
31. Ani tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.
32. **Ad 3)** Podle žalobce jsou správní rozhodnutí nepřipustně založena na důkazech, konkrétně úředních záznamech o podání vysvětlení policisty, které byly opatřeny před zahájením řízení o kázeňském přestupku.
33. Podle judikatury správních soudů se na řízení o kázeňském přestupku, které je druhem správního trestání, vztahují obdobné principy jako na trestní řízení (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2015, č. j. 6 Ad 25/2011; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).
34. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.
35. Judikatura Ústavního soudu dovodila, že výpověď svědka, u které obviněný nebyl přítomen a nemohl mu klást otázky, může sloužit jako důkaz, pouze za splnění některých kritérií. Je třeba posoudit: 1. zda pro nepřítomnost svědka existoval dostatečný důvod; 2. jakou váhu tento důkaz měl - zda šlo o jediný či rozhodující důkaz nebo o důkaz se značnou vahou; a 3. zda v řízení existovaly dostatečné vyvažující faktory, včetně silných procesních záruk, které kompenzovaly připuštění výpovědi nepřítomného svědka jako důkazu proti obviněnému. Nakonec je ve světle těchto tří kritérií třeba posoudit, zda lze řízení jako celek považovat za spravedlivé (nález sp. zn. I. ÚS 1860/16 ze dne 3. 11. 2016 (N 208/83 SbNU 299), bod 28 a následující).
36. Podle judikatury správních soudů týkající se správního trestání protokol o podání vysvětlení je jedním z listinných důkazních prostředků v přestupkovém řízení, nicméně pouze za situace, pokud byl učiněn po zahájení správního řízení. Je porušením práv obviněného, pokud správní orgán neumožnil obviněnému ani jeho zástupci být přítomen výsledku osob, které podaly do protokolu vysvětlení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2008, č. j. 4 Ads 61/2008-55).

37. Prvoinstanční správní orgán při shledání vinny žalobce vycházel z velké části z výpovědí policistů, které byly provedeny před zahájením řízení o kázeňském přestupku a byly zachyceny v úředních záznamech. Jedná se zejména o vyjádření npor. R. a npor. M., které byly klíčové pro závěr ředitele, že logo, byť zabarvené, bylo zřetelně viditelné. Zejména npor. M. v úředním záznamu uvedl, že logo značky Nike na botech žalobce nebylo možno přehlédnout. Logo bylo sice přebarvené, ale na botě vypadalo, že mělo nádech tmavě fialové barvy. Dále uvedl, že si všiml, že ani při chůzi kalhoty logo plně nezakrývaly. Čili skutečnosti, které prvoinstanční orgán považoval za zjištěné ve svém rozhodnutí, se z velké části zakládaly na těchto úředních záznamech. Jedná se tedy o důkazy se značnou vahou, ve smyslu judikatury Ústavního soudu. Dále ze spisu nevyplývá, že by pro použití úředních záznamů a rezignaci na výsledk těchto svědků existovaly nějaké vážné důvody. Ze spisu ani nevyplývá, že tato nevýhoda byla žalobci nějak procesně kompenzována. V tomto ohledu tedy prvostupňové rozhodnutí trpí vážnou procesní vadou, neboť žalobci nebylo umožněno těmto svědkům klást otázky a přesto na jejich výpovědi stojí prvoinstanční rozhodnutí.
38. Soud v tomto ohledu považuje za nepřiléhavý odkaz žalovaného na § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru. Podle něj důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci. Mezi takové důkazy jistě patří úřední záznamy. Nicméně nelze tímto způsobem obcházet výše zmíněné právo osobní přítomnosti obviněné osoby u výsledku svědků. Jinými slovy podstatné je, co je obsahem úředních záznamů. Jak bylo právě vysvětleno, jejich obsahem nemůže zpravidla být (má-li se jednat o procesně účinný důkaz proti obviněné osobě) výsledk svědků, aniž by byly splněny podmínky stanovené v judikatuře Ústavního soudu.
39. Nicméně při posuzování této námitky žalobce nelze odhlédnout od toho, že dvoustupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek. Chybu prvoinstančního orgánu může napravit odvolací orgán. V rozsudku ze dne 20. 8. 2015, č.j. 9 As 87/2015-33, Nejvyšší správní soud shledal, že není pochybením, pokud odvolací orgán sám obstarával podklady a doplňoval dokazování, neboť nic jiného mu nezbývalo, hodlal-li odstranit vady v řízení na prvním stupni; zákon takový postup předpokládá.
40. V nyní posuzované věci žalovaný provedl výsledk npor. R., kterému byl zástupce žalobce přítomen a mohl mu klást otázky. V tomto ohledu tedy žalovaný částečně napravit pochybení správního orgánu prvního stupně.
41. Zvláště podstatné však v nyní posuzované věci je, že žalovaný, jak se zdá (viz bod 25 výše) své rozhodnutí na úředních záznamech policistů nijak nevystavil. Z tohoto důvodu tedy soud nevyhověl této námitce žalobce. Skutečnost, že se nemohl účastnit výsledku policistů zachycených v úředních záznamech, není vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť žalovaný tyto záznamy pro své závěry nepoužil.
42. **Ad 4)** Žalobce dále namítá, že správní orgány nevyslechly oznamovatele kázeňského provinění v rozporu s § 186 zákona o služebním poměru.

Podle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru ve znění do 1. 10. 2016 služební funkcionář musel vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení. Jak vyplývá z judikatury správních soudů, toto ustanovení míří na osobu „uvnitř“ bezpečnostního sboru, která podala podnět k zahájení řízení a může jím být též vedoucí příslušník (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 303/2016-64, body 40 a 42). Podnět k zahájení řízení se podává ke služebnímu funkcionáři, který je

oprávněn vést řízení. V tomto ohledu tedy není podstatné, kdo si pochybení žalobce první všiml a oznámil jej nadřízenému žalobce. Podstatné je, kdo věc oznámil služebnímu funkcionáři.

43. S žalobcem nelze souhlasit v tom, že by npor. R. při své svědecké výpovědi potvrdil, že oznamovatelem byl mjr. K. Npor. R. na otázku zástupce žalobce odpověděl, že neví, co si p. K. o tom myslel, spíše si nebyl jist, zda se jedná o porušení ústrojové kázně a proto to oznámil npor. R. k dalšímu zjišťování.
44. Jak vyplývá ze správního spisu, tak informaci o podezření o porušení služební kázně žalobcem služebnímu funkcionáři zpracoval a zaslal npor. R. (přípis ze dne 22. 8. 2014, č. j. CPR-13733-1/ČJ-2014-930501). Npor. R. byl tedy osobou, která podala podnět k zahájení řízení se žalobcem ve smyslu § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru. Vzhledem k tomu, že npor. R. byl vyslechnut v odvolacím řízení, nedošlo k porušení tohoto ustanovení zákona.
45. Námitku tedy soud neshledal důvodnou.
46. **Ad 5)** Žalobce dále namítá, že nebyl k jednání senátu poradní komise dne 14. 1. 2015 předvolán s dostatečným předstihem.
47. Soud k této námitce uvádí, že v nyní posuzované věci není ani tak problémem, že žalobce nebyl k jednání senátu poradní komise předvolán s dostatečným předstihem, jako že nebyl předvolán vůbec.
48. Ze správního spisu je patrné, že předvolání bylo zástupci žalobce zasláno datovou schránkou dne 5. 1. 2015.
49. Podle § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Podle odstavce 4 poté nepřihlásí-li se do datové schránky osoba podle odstavce 3 ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty.
50. Zástupce žalobce či jím oprávněná osoba se do datové schránky přihlásil až 15. 1. 2015. V tento den došlo tedy k doručení předvolání dle § 17 odst. 3 právě citovaného zákona. Ve stejný den by došlo k doručení i podle § 17 odst. 4 tohoto zákona.
51. Je tedy zřejmé, že žalobce nemohl být dne 15. 1. 2015 řádně přizván k jednání poradní komise na den 14. 1. 2015.
52. Nicméně soud v tomto pochybení žalovaného nespatřuje vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Na jednání senátu poradní komise dne 14. 1. 2015 nebylo prováděno dokazování. Výslech svědka byl proveden již na předchozím jednání komise, kterého se zástupce žalobce zúčastnil. Porušení procesního práva žalobce v tomto případě proto nebylo samo o sobě natolik závažné, aby zapříčinilo nezákonnost rozhodnutí žalovaného. To platí tím spíše, že výsledkem jednání senátu poradní komise je toliko návrh rozhodnutí, který však služební funkcionář rozhodující ve věci samé nemusí akceptovat (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2014, č. j. 4 As 168/2014-74, bod 31).
53. Ani tato námitka tedy není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

54. **Ad 6)** Žalobce namítá, že neměl možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí v odvolacím řízení.
55. Podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru má účastník právo
- a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a
 - b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.
56. Toto právo vychází z ústavní zásady kontradiktornosti řízení zakotvené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto ustanovení Listiny má každý právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.
57. V nyní posuzované věci se žalobce tohoto svého práva aktivně domáhal. O nahlédnutí do spisu a seznámení se s podklady pro rozhodnutí výslovně žádal dopisem ze dne 16. 1. 2015 (a contrario rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Ad 9/2011-32, kde městský soud porušení práv žalobce z tohoto důvodu neshledal, neboť žalobce nebyl aktivní).
58. Žalovaný však na tuto žádost nijak nereagoval a v dané věci vydal napadené rozhodnutí. Podle soudu je tento postup vážnou vadou řízení. Žalovaný totiž žalobci upřel jeho právo na kontradiktornost řízení zakotvené i v § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru.
59. Podle soudu jde zároveň o vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V dané věci je totiž podstatné, že v rámci odvolacího řízení bylo dokazování doplňováno. V tomto ohledu není tedy dostačující, že žalobce byl vyzván k seznámení se s podklady před rozhodnutím prvostupňového správního orgánu. Pokud bylo dokazování doplňováno v odvolacím řízení, nelze říci, že by žalobci byly známy všechny relevantní podklady pro rozhodnutí (a contrario rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 As 445/2017-31, bod 27).
60. Zejména soud poznamenává, že dokazování bylo žalovaným doplněno o stanovisko analyticko-legislativního oddělení Policejního prezidia ČR. Toto stanovisko přitom bylo jedním ze zásadních důkazů, na kterém žalovaný postavil své rozhodnutí. Proto bylo nezbytné, aby se žalobce s tímto stanoviskem mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Toto právo mu však bylo postupem žalovaného odepřeno.
61. V dané věci tedy žalovaný porušil § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru a tím i právo na kontradiktorní řízení chráněné čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
62. Tato námitka je tedy důvodná.
63. **Ad 7)** Žalovaný odmítal zjišťovat skutečnosti, které měly vliv na posouzení věci, konkrétně, že na pracovišti žalobce byla stejná a obdobná obuv tolerována. Žalobce namítá, že dochází k diskriminaci jeho osoby.
64. Podle městského soudu žalovaný v tomto ohledu nepochybil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že namítané porušení předpisů i dalšími policisty zařazenými na stejném pracovišti nebylo zjišťováno, neboť posuzoval pouze porušení předpisu žalobcem. Řízení o

kázeňském přestupku bylo vedeno se žalobcem, a nikoliv s dalšími osobami. Bylo proto správné, pokud se žalovaný soustředil pouze na jednání žalobce.

65. Co se týče namítané diskriminace, tak soud uvádí, že žalobce žádnou takovou relevantní námitku ve správním řízení nevznosl.
66. Podle § 77 odst. 3 zákona o služebním poměru přímou diskriminací se považuje jednání, v jehož důsledku bylo, je nebo by mohlo být z důvodu uvedeného v odstavci 2 s příslušníkem zacházeno nevýhodněji než s jiným příslušníkem ve srovnatelné situaci. V odstavci 2 jsou poté vyjmenovány diskriminační důvody následovně: pohlaví, sexuální orientace, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politického nebo jiného smýšlení, členství v odborových organizacích a jiných sdruženích, majetku, rodu, rasy, barvy pleti, národnosti, etnického nebo sociálního původu, věku, těhotenství a mateřství, manželského a rodinného stavu, povinností k rodině.
67. Žalobce ani jeden z těchto diskriminačních důvodů ve správním řízení a ani v žalobě nevznosl. Nemůže se tedy jednat o diskriminaci. Žalovaný tedy nepochybil, pokud dokazování v tomto směru nevedl, neboť by to bylo nadbytečné, nebyla-li vznesena relevantní námitka diskriminace.

Teprve u ústního jednání před soudem žalobce uvedl, že byl diskriminován z důvodu svého členství v odborové organizaci. K tomu soud pouze poznamenává, že napadené rozhodnutí zrušil. V nově otevřeném řízení bude mít žalobce příležitost námitku diskriminace relevantním způsobem uplatnit.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

68. Městský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc dle § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, nezabýval se již námitkami žalobce týkajícími se merita věci. Na žalovaném nyní bude, aby dal žalobci možnost vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí a zejména se poté řádně vypořádal s případnými námitkami žalobce proti těmto podkladům. V tomto ohledu by názor soudu na věcné námitky žalobce byl předčasný.
69. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému.
70. Náhradu nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na ústním jednání), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3 100 Kč, a tři paušální částky ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), tj. 3 x 300 Kč. Náklady řízení dále činí cestovné zástupce žalobce k soudu z Písku a zpět (2x110 km po 11,4 l/100km, pohonné hmoty účtovány dle vyhl. č. 463/2017 Sb., doložil velký technický průkaz použitého vozidla) ve výši 1 645 Kč. Žalobce má také právo na náhradu za promeškaný čas (1:38 h jedna cesta) za cestu z Písku do Prahy a zpět (§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

advokátního tarifu) ve výši 800 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení oprávněně vznikly, činí 15 645 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. listopadu 2018

JUDr. Karla C h á b e r o v á v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.